

Audiență maximă pentru spectacolul veacurilor

3 octombrie 2004

Gili Cârstea

Undeva în cyber-space se dezbate zilele acestea cu multă seriozitate și competență o întrebare destul de evitată – și incomodă – în teologia adventistă: De ce sunt înviați păcătoșii la sfârșitul mileniului?

Profețiile ultimelor zile descriu scenariul final în linii destul de clare. La a doua venire a lui Hristos, sfinții sunt luați la cer, păcătoșii pier în cataclisme produse de ultimele evenimente, iar planeta rămâne pustie timp de o mie de ani, un spectacol dezolant pentru Lucifer și tovarășii lui. La sfârșitul celor o mie de ani, cortul lui Dumnezeu cu oamenii coboară pe pământ, iar păcătoșii sunt înviați fără să lipsească unul, de la Cain până la ultimii locuitori ai ultimei generații. Are loc acolo o întâlnire cum nu a mai fost niciodată. Planeta Terra devine locul de întâlnire al tuturor ființelor implicate în marea controversă, de la îngeri la oameni. Cu o singură lipsă: Fiul prețios al lui Dumnezeu, lovit de moarte de rana fiicei poporului Său.

În fața acestei audiențe maxime, Dumnezeu prezintă un spectacol de o grandoare fără margini. Acum fără cortină, istoria lumii se desfășoară în toată claritatea ei. Planul de mântuire este prezentat în cele mai mici detalii. Ce urmărește Dumnezeu?

Păcătoșii veacurilor au trăit așa cum au dorit. Nu au socotit că oferta lui Hristos este destul de serioasă pentru ei. Nu au crezut că neprihănirea „înaltă o națiune,” cu atât mai puțin că ea ar fi necesară într-o lume ca a noastră. Au murit în rebeliune. Destinul lor este sigilat. De ce ar mai trebui aduși la viață? Pentru a li se oferi o porție dublă de tortură? Spre a li se arăta ce au pierdut? Au scăpat prea ieftin cu prima moarte, iar păcatul lor cere o pedeapsă mai aspră? Cam acestea sunt explicațiile teologiei creștine a evului mediu pentru moartea a doua. Acestea sunt și explicațiile bisericii rămășiței din zilele noastre. Ele se potrivesc perfect cu imaginea deformată pe care am moștenit-o despre caracterul lui Dumnezeu din secolele de beznă papală. Un Dumnezeu „drept” nu poate lăsa să scape așa ușor pe marii păcătoși. Ei sunt aduși la viață și torturați până ce dreptatea divină este împlinită cu ei.

Neprihănirea lui Hristos oferă o perspectivă complet diferită pentru aducerea la viață a păcătoșilor veacurilor. Nu, Dumnezeu nu este însetat de răzbunare. Tortura nu se găsește pe lista procedurilor Sale cu ființele create liber. Scopul aducerii lor la viață este mult mai important decât am crezut noi.

În lumea neprihănirii, care este o societate a desăvârșirii, pieirea unei ființe este o tragedie fenomenală, care zguduie din temelii familia universală și pune în alertă maximă întreaga suflare, de la conducerea universului până la cea mai îndepărtată planetă. Moartea este ceva îngrozitor și de neînchipuit. Fiind o guvernare morală, pentru Dumnezeu este inacceptabil

ca o ființă să fie lăsată să dispară pentru totdeauna fără ca ea să înțeleagă și să accepte că această tragedie cumplită este rezultatul propriei ei alegeri, și că Dumnezeu nu are absolut nici un amestec în moartea ei.

Astfel, prin fața ochilor acelei gloate fără număr trece istoria mântuirii, ca și istoria amăgirii. Fiecare vede clar intervenția delicată a lui Dumnezeu în viața lui, și reacțiile de împotrivire la vocea milei, în miile de ipostaze ale vieții. Și Dumnezeu nu Se oprește aici. El mai face ceva. Pe toată durata filmului vieții, fiecare poate constata cu ușurință că Dumnezeu nu le-a produs niciodată vreo suferință, că prezența Sa lângă ei a fost doar una de vindecare, mângâiere, încurajare și salvare. Ei văd bine că altcineva le-a produs toată suferința, i-a îndemnat să trăiască în nelegiuire și i-a îmbătat cu o evanghelie neputincioasă. Acum ei constată că Satana a fost nimicitorul, iar Dumnezeu restauratorul. Acest lucru este vital înainte ca ei să fie „lăsați să culeagă ce au semănat,” adică să se despartă de izvorul vieții și să pășească în moartea a doua. În cunoștință de cauză, ei trebuie să declare în auzul universului spectator că Dumnezeu nu are nici o vină pentru moartea lor, că totul este cauzat de propria lor alegere încăpățanată, care nu a vrut să meargă pe căile neprihănirii. Dumnezeu este astfel eliberat de acuzațiile mincinoase care I s-au adus mii de ani. Memoria colectivă este satisfăcută. Raportul universal este curat. Toți cei care au dispărut au declarat că moartea este despărțirea voluntară de izvorul vieții și nu decizia abuzivă a Conducătorilor universului. În fața juriului ceresc, ei au recunoscut că sunt singurii vinovați pentru soarta lor. Aceasta este semnificația declarației lor finale „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Doamne!”

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu organizează acest spectacol grandios, iar audiența va fi maximă. Marea controversă se încheie odată cu înțelegerea faptului că Dumnezeu nu omoară pe nimeni, iar moartea este despărțirea voluntară de izvorul vieții, renunțarea de bună voie la natura divină, indispoziția de a fi un templu pentru locuirea Duhului Sfânt.

Avem privilegiul să înțelegem acest lucru acum - și să fim vindecați. De ce să așteptăm să-l înțelegem la sfârșitul mileniului?
